

Nekrolog lásky

Marcela Holanová

Jsem poušť a postrádám dešťovej mrak.
Jsem loď, z které stává se vrak.
Jsem nápěvem vězněných muž.
Jsem vlak, který odpojil vůz.

Přiznávám, jsem navěky zamčený vchod.
Jsem spadané bláto z tvých bot.
Jsem drátem, co ze sloupu spad.
Je způsob, jak zmírnit ten pád.

Měj mě rád!
Já poběžím na kafe dát
a na nic se nebudu ptát,
můj život zas dostal by řád.

Měj mě rád,
a třeba lži, jak dřív jsi lhal.
Můj nekrolog lásky pak spal.
A od téhle vteřiny dál.
Měj mě rád.

Jsem poušť, však toužím bejt úrodněj lán.
Jsem půlnoc a bojím se rán.
Jsem zbytečná jak šaty víl,
jak střela, když mine svůj cíl.

Přiznávám, jsem závislá na očích tvých
mou drogou je Tvůj hlas, Tvůj smích.
Jsem armádou svržených vlád,
to náruče Tvé chystám vpád.

Měj mě rád!
Já poběžím na kafe dát
a na nic se nebudu ptát,
můj život zas dostal by řád.

Měj mě rád,
a třeba lži, jak dřív jsi lhal.
Můj nekrolog lásky pak spal.
A od téhle vteřiny dál.
Měj mě rád.